

Nu credeam că voi citi vreodată o astfel de știre...Nu credeam că moartea unui om care s-a confundat ani la rândul cu Radio România Actualități mă va aduce în mod neașteptat și nedorit în fața tastaturii... L-am ascultat de multe ori în jurul miezului zilei conducând cu energia și pofta de a-și simți ascultătorii aproape, pe calea nevăzută a relației trecută dincolo de simțuri sau de sentimente. Acum Paul Grigoriu e definitiv în lumea celor care ne-au bucurat existența.

În rubrica de la orele 14 avea de fiecare dată un invitat, de cele mai multe ori din lumea politicii sau a culturii. Nu pot uita cum Paul Grigoriu anunța câte minute și câte secunde mai erau până la ora stabilită pentru interviu. Acum „reascult” altfel anunțurile omului care s-a simțit în largul său la microfonul radiofonic: oare nu cumva ne anunța că numărătoarea inversă a vieții sale începuse deja?...

Contestat de unii, adulat de alții, Paul Grigoriu rămâne un nume legat pentru totdeauna de undele radiofonice românești. Spunea că

„Toți cei care lucrează în radio au o dorință nemărturisită să ajungă scriitori pentru că vorba în radio nu rămâne, e efemeră. Și atunci sunt tentați să caute eternitatea.”

De acord și o precizare pe care trebuie s-o fac. Paul Grigoriu a scris câteva cărți legate de activitatea radioului românesc. Dacă ar fi să mă raportez la citatul de mai sus, aș zice că eternitatea celui de care ne amintim azi cu respectul cuvenit celor care nu mai sunt ce suntem noi, îi este asigurată prin paginile scrise pe care le-a lăsat. Dar vorba în radio nu-i o vorbă obișnuită. Ea are o reverberație care se păstrează nealterată, din generație în generație, în mintea oricui a ascultat emisiunile harnicului realizator care ne-a dat astăzi o știre de „ultima oră sau ultima oară”. Nu cred că e ultima oară când Paul Grigoriu declanșează numărătoarea inversă a minutelor și a secundelor până la orele 14! Reverberația din noi are altă părere!